

Де вістря зір, як сріберні хвоїни...

Станіслав Чернілевський

Де вістря зір, як сріберні хвоїни,
застрягли гостро в чорному шатрі,
виходить в темінь жінка з України, —
бо щось її стривожує в зорі.
Як дзвін відра об цямрину криниці,
як дальній цокіт покоту підків, —
магічне саяво туги й таємниці,
що тільки голос вгадує з віків.
Після дощу земля, немов замісець.
Уздовж доріг опори, як хрести.
Як пломеніє, як пульсує місяць
в осерді хмар — очей не відвести!
Тріпоче лист, мов лоскіт по пір'їнці,
від леготу нічного кружиття.
І що шепоче місяць українці
про тільки нею вгадане життя?
Бринять згори сузір'я променево,
немов з хустини струнно тороки.
І жінка йде, тримаючись за небо,
і обпікає пальці об зірки.